

[Anne Grete Holmsgård]

de på den danske olympiske komités generalforsamling. Jeg mener imidlertid ikke, at det grundlæggende på nogen som helst måde rører ved den kritik, jeg fremførte. Situationen er stadig væk den, at regeringen har været henholdende, har været nølende med at tage en klar stilling og hele tiden har holdt bagdøren åben for, at det kunne blive nødvendigt at foretage sig et eller andet politisk, hvis Danmark står isoleret, og så er det sådan set ligegyldigt, hvordan man formulerer det, for det er i hvert tilfælde en mangel på en klar stilling, hvor den klare stilling selvfølgelig burde have været: regeringen vil ikke blande sig i idrætsorganisationernes dispositioner.

Det mener jeg er vigtigt, for hvad kan det ikke betyde på andre områder? Kulturministeren sagde selv i sin redegørelse, at idrætsorganisationerne er uafhængige af de statslige instanser – det samme er Danmarks Radio. Det kunne medføre nogle uhyggelige og farlige tendenser, hvis man f.eks. holdt bagdøren åben i en tilsvarende situation over for Danmarks Radio.

Det betyder ikke, at jeg ikke mener, man kan opfordre til en boykot eller ej, for det kan interesseorganisationerne, og det kan de politiske partier – de kan selvfølgelig deltage i denne debat, og det kan socialdemokratiet også – men jeg mener, det er afgørende, at regeringen klart siger fra, og det gjorde den ikke fra starten over for dette spørgsmål.

Ib Christensen (DR):

Hr. Poulsgaard udtrykte sin glæde over, at retsforbundet, som han udtrykte det, har sluttet op om fremskridtspartiets synspunkt med hensyn til, at sporten skal have tipstjenesterne, at sporten skal drive Dansk Tipstjeneste. I den anledning må jeg fortælle hr. Poulsgaard, selv om det måske så dæmper hans glæde en smule, at det standpunkt har retsforbundet faktisk haft og givet udtryk for, allerede dengang Dansk Tipstjeneste blev etableret, hvilket, hvis jeg husker ret, var i 1948 eller 1949, altså ca. 23 år før fremskridtspartiets fødsel. Til gengæld skal jeg love hr. Poulsgaard, at retsforbundet vil fastholde det standpunkt og arbejde for det, også når fremskridtspartiet ikke eksisterer længere.

Poul Schlüter (KF):

Jeg tror, kulturministeren vil indrømme mig, at i de første dage efter Sovjetunionens indmarch i Afghanistan var oplysningerne for os andre om, hvad der faktisk var sket, meget ufuldstændige, uklare og sparsomme. Da spørgsmålet om de olympiske lege i midten af januar kom op til overvejelse og drøftelse herhjemme, var jeg endnu i tvivl og uafklaret om min personlige holdning – og det tror jeg gælder tusinder af andre – men som dagene gik, blev det mere og mere tydeligt, at Sovjets tilstedeværelse i Afghanistan var en besættelsesaktion. Det blev også klart, at op mod et hundredtusindtal af tropper var involveret i invasionen og besættelsen.

Så kom i midten af januar endnu en oplysning om et brutalt skift i Sovjetunionens politik – jeg tænker på deportationen af Sakharov. Da vi derefter i det konservative folkepartis hovedbestyrelse overvejede begivenhederne de første uger gennem januar måned, var jeg ikke længere i tvivl. Efter grundig personlig overvejelse – og dette er jo et samvittighedsspørgsmål for os, netop fordi der er tale om olympiske lege – udsendte jeg den 25. januar 1980 følgende udtalelse, som jeg er sikker på at de fleste i mit parti var ganske enige med mig om:

»Det er ikke regeringen og folketinget, der kan eller skal afgøre, om danske idrætsfolk bør blive hjemme fra de olympiske lege. Det bliver idrættens egen beslutning. Men de har krav på et råd. I lyset af de sidste dages udvikling er mit personlige råd, at også idrætsfolk skal melde afbud. Ellers kan de ikke hindre, at hver enkelt af dem, uanset om de ønsker det eller ej, bliver statister i det sovjetiske magtapparats forsøg på at strø glemself over den brutale okkupation af Afghanistan og den knægtelse af ethvert frihedshåb, som blev manifesteret gennem deportationen af Sakharov.

Det er sørgeligt, at vi oplever denne udvikling. Vi kan kun ønske, at det ændres hurtigt, så idrætsfolk kan genoptage deres værdifulde internationale samkvem fuldt ud. Men heller ikke idrætsfolk kan lukke øjnene for uretten. Mit råd er, at man erkender ansvaret og chancen for gennem udeblivelse fra Moskva at få Sovjets menige befolkning til at forstå, at verdens ungdom ikke billiger Sovjets magtpolitik. Dette vil være den fredelig-